

старшия писаръ, знае езици и най-главното има разпоредителностъ.

Неговатъ везани пантофки шумно скърцатъ отъ стая въ стая, или изъ коридора, а изисканата му фигура права и изящна се мърка между леглата. Той номерира отъ легло на легло — поправя номерата на листоветъ и надвечеръ капналъ отъ умора се прибира въ леглото си.

— Вие сте се изморили? Защо ви трѣбваше, самарянкитъ щѣха да свършатъ тая работа. — казахъ му азъ.

— Не бива да се лежи и да се яде. Който има сили трѣбва да помага. Самарянкитъ съ кое по напредъ ще се справятъ. Работата е моето удоволствие.

— Но вие се изморявате, а това е въ вреда на вашето бързо оздравяване.

— Въ това се лъжете, Сестро. Азъ съмъ вече здравъ, болки нѣмамъ. Силитъ ми се възвръщатъ. Ето погледнетъ, нито ржцетъ, нито лицето сж черни, жълти. Жълтеницата мина, а и кризитъ отъ жлъчката престанаха. Сега само да се засилия и да вървя да помагамъ, та да се свърши по-скоро войната.

— Ти нѣма да отидешъ на война! — почти съ викъ казахъ азъ и стиснахъ ржката му.

— Азъ ще отида. Здравитъ не бива да отбѣгватъ изпълнението на дълга си — спокойно заговори той и ме погледна съ своитъ черни очи, поклати глава и додаде: — Дългътъ си трѣбва да изпълнимъ, па ако остане време ще мислимъ за друго.

Дръпнахъ си ржката отъ неговата и избѣгахъ въ стаята си. Значи, той ще напустне болницата, ще ме остави да страдамъ за него...

Ахъ, Боже мой, азъ почвамъ да го обичамъ... обичамъ го... Следъ смъртта на моя любимъ, никого не съмъ обичала, а ето сега усѣщамъ какъ се е настинала нова и мощна любовъ въ душата ми и азъ ще полудѣя, ако той наистина напустне болницата. Азъ ще направя всичко възможно да му попрѣча. Той не трѣбва да заминава. Ще използвамъ влиянието си предъ лѣкаритъ. Тѣ ме слушатъ.

Заспивамъ, но въ душата ми, въ цѣлото ми същество е само неговия образъ, само моята обичь...